TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 31. maijā*

Apelācija — Valsts atbalsts — Lēmums izbeigt izskatīšanu — Eiropas Komisijas atteikums turpināt prasītāja sūdzības izskatīšanu — Iepriekšējas izskatīšanas stadijas noslēgumā konstatētā valsts atbalsta neesamība — Apstiprinošs lēmums — Lēmuma izbeigt izskatīšanu atsaukšanas tiesiskuma nosacījumi

Lieta C-228/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 22. aprīlī iesniedza

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (***DEI***), Atēnas (Grieķija), ko pārstāv *E. Bourtzalas*, advokāts, *A. Oikonomou*, *E. Salaka*, *C. Synodinos* un *C. Tagaras*, *dikigoroi*, kā arī *D. Waelbroeck*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Bouchagiar* un *É. Gippini Fournier*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši E. Regans [*E. Regan*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un K. G. Fernlunds [*C.G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 16. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – grieķu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE* (*DEI*) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 9. februāra rīkojumu *DEI*/Komisija (T-639/14, nav publicēts, EU:T:2016:77; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums"), kurā tā ir lēmusi izbeigt tiesvedību par *DEI* prasību atcelt Komisijas lēmumu, kas ietverts 2014. gada 12. jūnija vēstulē COMP/E3/ON/AB/ark * 2014/61460, ar ko ir noraidītas *DEI* sūdzības saistībā ar valsts atbalstu (turpmāk tekstā – "2014. gada 12. jūnija lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), kas bija spēkā 2014. gada 12. jūnija lēmuma pieņemšanas datumā, 4. pantā "Paziņojuma iepriekšēja izskatīšana un Komisijas lēmumi" bija paredzēts:

"1. Komisija izskata paziņojumu, tiklīdz tas ir saņemts. Neskarot 8. pantu, Komisija pieņem lēmumu saskaņā ar šā panta 2., 3. vai 4. punktu.

2. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka paziņotais pasākums nav atbalsts, tā nostiprina minēto konstatējumu ar lēmumu.

3. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka nav šaubu par to, ka paziņotais pasākums, ciktāl uz to attiecas [LESD 107. panta 1. punkts], ir saderīgs ar [iekšējo] tirgu, tā nolemj, ka pasākums ir saderīgs ar [iekšējo] tirgu (turpmāk – "lēmums necelt iebildumus"). Lēmumā norāda, kuru no Līgumā paredzētajiem izņēmumiem piemēro.

4. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka ir neskaidrības par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar [iekšējo] tirgu, tā nolemj sākt procedūras saskaņā ar [LESD 108. panta 2. punktu] (turpmāk – "lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru").

[..]"

3 Minētās regulas 13. panta "Komisijas lēmumi" 1. punktā ir paredzēts:

"Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. [..]"

Tiesvedības priekšvēsture un 2014. gada 12. jūnija lēmums

4 *DEI* ir elektroenerģijas ražotāja Grieķijā. Starp tās klientiem ir arī *Alouminion SA*. Pēc strīda rašanās starp šiem diviem uzņēmumiem par *DEI* piegādātās elektroenerģijas tarifu Grieķijas enerģētikas regulators noteica provizorisku tarifu. Sūdzībā, kas 2012. gada 15. jūnijā adresēta Komisijai, *DEI* ir apgalvojusi, ka šis tarifs liek tai elektroenerģiju *Alouminion* piegādāt par zemāku cenu nekā tirgus cena un ka tas ir nelikumīgs valsts atbalsts.

5 2013. gada 31. oktobrī šķīrējtiesa, kuru izveidoja *DEI* un *Alouminion*, noteica elektroenerģijas, kuru piegādā *DEI*, tarifu ar atpakaļejošu spēku līmenī, kas ir vēl zemāks par to, kuru bija provizoriski noteicis Grieķijas enerģētikas regulators.

6 2013. gada 23. decembrī *DEI* Komisijai iesniedza otru sūdzību, apgalvojot, ka arī šķīrējtiesas nolēmums ir uzskatāms par valsts atbalstu.

7 2014. gada 6. maijā Komisija paziņoja *DEI* savu provizorisko vērtējumu, saskaņā ar kuru neesot bijis pamata turpināt izskatīt 2013. gada 23. decembra sūdzību, jo šķīrējtiesas nolēmums neesot uzskatāms par pasākumu, kas attiecināms uz valsti, un tas nesniedz *Alouminion* nekādu priekšrocību. Atbildot uz to, *DEI* ar 2014. gada 6. jūnija vēstuli iesniedza Komisijai papildu apsvērumus.

8 Ar 2014. gada 12. jūnija lēmumu, kas pie *DEI* nonācis vēstules formā, Komisija tostarp informēja šo sabiedrību, ka ar 2014. gada 6. jūnija vēstulē ietvertajiem apsvērumiem netiek atspēkots sākotnējais vērtējums, kas ietverts 2014. gada 6. maija vēstulē, un ka "līdz ar to Konkurences ĢD dienesti ir secinājuši, ka šī informācija nav pietiekama, lai pamatotu jaunu sūdzības izmeklēšanu".

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 22. augustā, *DEI* lūdza atcelt 2014. gada 12. jūnija lēmumu.

10 2014. gada 7. oktobra vēstulē, kas adresēta Vispārējās tiesas kancelejai, apelācijas sūdzības iesniedzēja un Komisija kopīgi lūdza uz sešiem mēnešiem, proti, līdz 2015. gada 7. aprīlim, apturēt tiesvedību, lai Komisija varētu atkārtoti izvērtēt prasības pieteikumā izvirzītos jautājumus. Šis lūgums tika apmierināts ar Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2014. gada 24. oktobra rīkojumu.

11 2015. gada 25. martā Komisija pieņēma Lēmumu C(2015) 1942 *final* par iespējamu valsts atbalstu SA.38101 (2015/NN) (ex 2013/CP), kas pēc šķīrējtiesas nolēmuma piešķirts *Alouminion SA* elektroenerģijas tarifu, kuri ir zemāki par izmaksām, formā (turpmāk tekstā – "2015. gada 25. marta lēmums").

12 Divās – 2015. gada 27. aprīļa un 19. jūnija – vēstulēs, kas adresētas Vispārējās tiesas kancelejai, Komisija lūdza Vispārējo tiesu konstatēt, ka pēc 2015. gada 25. marta lēmuma pieņemšanas prasībai, kas celta par 2014. gada 12. jūnija vēstuli, vairs nav priekšmeta un ka tiesvedība ir jāizbeidz. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savus apsvērumus par šo lūgumu Vispārējai tiesai iesniedza 2015. gada 3. jūlija vēstulē.

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 29. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza atcelt 2015. gada 25. marta lēmumu; šī prasība, kas celta lietā *DEI*/Komisija (T-352/15), pašlaik tiek izskatīta Vispārējā tiesā.

14 Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka ir jāizbeidz tiesvedība par prasību atcelt 2014. gada 12. jūnija lēmumu, jo ar 2015. gada 25. marta lēmumu tas ir atcelts un formāli aizstāts.

15 Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti neļauj apšaubīt šo secinājumu.

16 Pirmkārt, tā nolēma, ka tai nav bijis jālemj par 2015. gada 25. marta lēmuma tiesiskumu, jo uz to attiecās prezumpcija par iestāžu aktu tiesiskumu, kamēr vien tas netiek atsaukts. Tādējādi tā noraidīja argumentu, ka šis lēmums esot prettiesisks un ka līdz ar to prasībai lietā T-639/14 joprojām esot priekšmets.

17 Otrkārt, Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, saskaņā ar kuru tā ir saglabājusi interesi celt prasību, lai norādītais prettiesiskums neatkārtotos. Vispārējā tiesa uzskata, ka apgalvotais prettiesiskais pamatojums, proti, attiecīgā pasākuma neattiecināmība uz valsti, nav ietverts 2014. gada 12. jūnija lēmumā. Katrā ziņā jautājums par to, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja ir pierādījusi, ka ir noticis noteikumu valsts atbalsta jomā pārkāpums, esot pret 2015. gada 25. marta lēmumu celtās prasības priekšmets.

18 Treškārt un visbeidzot, Vispārējā tiesa konstatēja, ka ir arī jāizbeidz tiesvedība par prasību, ciktāl tā attiecas uz 2012. gada 15. jūnija sūdzību, jo ar 2015. gada 25. marta lēmumu Komisija šo sūdzību ir netieši noraidījusi.

Lietas dalībnieku prasījumi

19 Savā apelācijas sūdzībā *DEI* lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

— nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemtu par apelācijas sūdzības prasījumiem, kuros tā lūdz atcelt 2014. gada 12. jūnija lēmumu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, kas radušies pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

20 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

21 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 36. punktā konstatējot, ka 2015. gada 25. marta lēmums formāli aizstāja 2014. gada 12. jūnija lēmumu. Pirmkārt, tā neesot pārbaudījusi šīs apgalvotās aizstāšanas tiesiskumu un spēkā esamību un, otrkārt, neesot izvērtējusi juridisko pamatu un juridisko procedūru, kas jāievēro, veicot šādu aizstāšanu.

22 Tādējādi Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka 2014. gada 12. jūnija lēmums "vairs nepieder Savienības tiesiskajai kārtībai" un ka līdz ar to lietai T-639/14 ir zudis priekšmets.

23 Turklāt pirmā pamata noraidīšana nozīmētu, ka Vispārējās tiesas pieļautā kļūda iegūtu *res judicata* spēku, kas tieši ietekmētu tās prasību lietā T-352/15. Minētajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja savā pirmajā pamatā esot apstrīdējusi, ka ar 2015. gada 25. marta lēmumu varēja tikt tiesiski aizstāts 2014. gada 12. jūnija lēmums. Tādējādi pārsūdzētā rīkojuma apstiprināšana automātiski nozīmēšot pirmā atcelšanas pamata lietā T-352/15 noraidīšanu.

24 Turklāt, tā kā neesot norādīts nekāds cits pamatojums saistībā ar šo apgalvoto aizstāšanu, pārsūdzētajā rīkojumā arī neesot norādīts pamatojums.

25 Tieši pretēji, Komisija uzskata, ka pārsūdzētā rīkojuma 36. un 37. punkts ir pienācīgi pamatoti, jo, pirmkārt, no apelācijas sūdzības izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija pilnībā spējīga saprast Vispārējās tiesas argumentāciju un, otrkārt, Vispārējās tiesas apsvērumi ļauj Tiesai veikt pārbaudi. Patiesībā apelācijas sūdzības iesniedzēja nepiekrītot pārsūdzētā rīkojuma pamatojumam.

26 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa esot pamatoti atteikusies izvērtēt 2014. gada 12. jūnija lēmuma aizvietošanas ar 2015. gada 25. marta lēmumu tiesiskumu, jo par šo pēdējo minēto lēmumu neesot bijusi runa lietā T-639/14. Tā tiesiskums esot lietas T-352/15 priekšmets. Tā kā 2015. gada 25. marta lēmums nav atcelts, uz to būtu jāattiecina spēkā esamības prezumpcija, kas attiecas uz Savienības iestāžu tiesību aktiem, un tam esot jārada savas tiesiskās sekas.

27 Turklāt 2014. gada 12. jūnija lēmuma atcelšana nevarot sniegt apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādu priekšrocību salīdzinājumā ar tās pašreizējo situāciju, jo ar 2015. gada 25. marta lēmuma pieņemšanu Komisija esot faktiski paredzējusi iespēju, ka Vispārējā tiesa pasludinās [2014. gada 12. jūnija lēmuma] atcelšanu, jo tajā ir pieļauts formas trūkums. Minētais lēmums esot vienkārša vēstule, kuru parakstījis ierēdnis, nevis Komisijas "oficiāls lēmums", kas šādā sakarā tiktu publicēts. Tādējādi 2014. gada 12. jūnija lēmuma atcelšana katrā ziņā būtu likusi Komisijai pieņemt tādu oficiālu lēmumu kā 2015. gada 25. marta lēmums.

28 Ņemot vērā šos apsvērumus, Komisija uzskata, ka pārsūdzētā rīkojuma *res judicata* spēks nevar ietekmēt atcelšanas pamatus, kas norādīti lietā T-352/15.

Tiesas vērtējums

29 Atbilstoši Tiesas judikatūrai pēc tam, kad ieinteresētās personas eventuāli ir iesniegušas papildu apsvērumus vai ir beidzies saprātīgs termiņš, Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktā Komisijai ir noteikts pienākums pabeigt iepriekšējas izskatīšanas stadiju, pieņemot lēmumu saskaņā ar šīs regulas 4. panta 2., 3. vai 4. punktu, proti, vai nu lēmumu, ar ko tiek atzīts, ka atbalsts nepastāv, vai lēmumu neizvirzīt iebildumus, vai arī lēmumu uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru (spriedums, 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-362/09 P, EU:C:2010:783, 63. punkts).

30 Kā izriet tostarp no pārsūdzētā rīkojuma 15.–18. punkta, Komisija ar 2014. gada 12. jūnija lēmumu pieņēma aktu izbeigt sūdzības izskatīšanu, ar kuru tā nolēma izbeigt iepriekšējās izmeklēšanas procedūru, kas tika sākta ar apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzību, konstatēja, ka sāktā izmeklēšana nav ļāvusi konstatēt atbalsta pastāvēšanu LESD 107. panta nozīmē, un līdz ar to atteicās sākt formālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta LESD 108. panta 2. punktā.

31 Šādi rīkojoties, Komisija ir ieņēmusi galīgu nostāju attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu atzīt, ka ir pārkāpts LESD 107. un 108. pants. Turklāt, tā kā ar 2014. gada 12. jūnija lēmumu apelācijas sūdzības iesniedzējai tika liegta iespēja iesniegt savus apsvērumus formālajā izmeklēšanas procedūrā, tas radīja saistošas juridiskas sekas, kas ietekmēja tās intereses. Līdz ar to šis lēmums ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē (spriedums, 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-362/09 P, EU:C:2010:783, 66. punkts).

32 Lai gan Tiesa ir nospriedusi, ka Komisija var atsaukt lēmumu izbeigt sūdzības, kas attiecas uz varbūtēji nelikumīgu atbalstu, izskatīšanu, lai novērstu šī lēmuma prettiesiskumu (spriedums, 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-362/09 P, EU:C:2010:783, 70. punkts), apstiprinoša lēmuma pieņemšanu nevar uzskatīt par šādu atsaukšanu.

33 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka akts, kurā salīdzinājumā ar agrāku aktu nav ietverts neviens jauns apstāklis, ir tikai šo agrāko aktu apstiprinošs akts (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, Komisija/Nīderlande un *ING Groep*, C-224/12 P, EU:C:2014:213, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

34 Taču agrāku noraidīšanas lēmumu apstiprinošs nav tāds akts, ar kuru pilnībā vai daļēji ir apmierināti ieinteresētās personas prasījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1980. gada 28. maijs, *Kuhner*/Komisija, 33/79 un 75/79, EU:C:1980:139, 9. punkts).

35 Turklāt prasība pret apstiprinošu lēmumu ir nepieņemama tikai tad, ja attiecībā uz ieinteresēto personu apstiprinātais lēmums ir kļuvis galīgs tāpēc, ka atbilstošajā termiņā netika celta prasība. Pretējā gadījumā attiecīgā persona ir tiesīga apstrīdēt gan apstiprināto lēmumu, gan apstiprinošo lēmumu, gan arī abus šos lēmumus (spriedums, 2007. gada 18. decembris, *Weißenfels*/Parlaments, C-135/06 P, EU:C:2007:812, 54. punkts).

36 Šajā lietā ir jākonstatē, ka ar 2015. gada 25. marta lēmumu tiek vienīgi apstiprināts 2014. gada 12. jūnija lēmums, jo pēc tai iesniegto pierādījumu atkārtotas izvērtēšanas Komisija vienkārši atkārtoja savu atteikumu sākt formālo izmeklēšanas procedūru, turklāt nepievienojot nekādu jaunu apstākli. Līdz ar to 2014. gada 12. jūnija lēmums netika atsaukts ar 2015. gada 25. marta lēmumu.

37 Turklāt atzīt, ka šādā gadījumā fakts, ka Komisija pieņem jaunu lēmumu, izraisītu to, ka būtu jāizbeidz tiesvedība pirms spriedumu taisīšanas saistībā ar prasību atcelt sākotnējo lēmumu, radītu šķērsli vēršanās tiesā efektivitātei.

38 Proti, Komisijai pietiktu ar to, ka tā izbeidz ieinteresētās personas iesniegtās sūdzības izskatīšanu, pēc tam, šai personai ceļot prasību, atsauc lēmumu par sūdzības izskatīšanas izbeigšanu, vēlreiz uzsāk iepriekšējās izskatīšanas procedūru un atkārto šīs darbības tik daudz reižu, cik nepieciešams, lai izvairītos no savas rīcības pārbaudes tiesā (spriedums, 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki* /Komisija, C-362/09 P, EU:C:2010:783, 68. punkts).

39 Tas tā *a fortiori* ir tad, ja, gluži kā šajā lietā, Komisija tiesvedībā Vispārējā tiesā, kas notiek sakarā ar prasību atcelt lēmumu izbeigt sūdzības izskatīšanu, lūdz, lai šī tiesvedība tiktu apturēta lietas atkārtotai izskatīšanai, un pēc tam vienkārši apstiprina savu sākotnējo lēmumu.

40 Tas varētu būt citādi tikai tad, ja Komisija aizstātu lēmumu izbeigt sūdzības izskatīšanu, lai labotu tajā pieļauto prettiesiskumu, vienlaikus norādot šajā lēmumā pieļautā prettiesiskuma būtību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-362/09 P, EU:C:2010:783, 70. punkts).

41 Tomēr katrā ziņā no 2015. gada 25. marta lēmuma neizriet, ka ar tā pieņemšanu Komisija būtu paredzējusi atsaukt 2014. gada 12. jūnija lēmumu, lai labotu kādu tajā pieļautu prettiesiskumu.

42 Tādēļ šajā lietā Vispārējā tiesa, lai nodrošinātu pareizu tiesvedību, būtu bijusi tiesīga tostarp prasīt apelācijas sūdzības iesniedzējai, vai pēc 2015. gada 25. marta lēmuma pieņemšanas tā paredz grozīt savus prasījumus un tos vērst arī pret šo pēdējo lēmumu, kā to prasītājs var lūgt saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantu, ja akts, saistībā ar kuru ir celta prasība atcelt tiesību aktu, tiek aizstāts vai grozīts ar aktu, kam ir tāds pats priekšmets.

43 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir secināms, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 36. un 37. punktā ir nepamatoti konstatējusi, ka 2015. gada 25. marta lēmums formāli aizstāja 2014. gada 12. jūnija lēmumu un ka tādēļ strīdam zuda priekšmets, līdz ar ko bija jāizbeidz tiesvedība saistībā ar minēto strīdu.

44 Līdz ar to ir jāapmierina apelācijas sūdzība un jāatceļ pārsūdzētais rīkojums, neizvērtējot pārējos pamatus un argumentus.

Par prasību Vispārējā tiesā

45 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Tiesa Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā pati var taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

46 Šajā lietā tā nav, jo, tā kā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka tiesvedība par prasību ir jāizbeidz, nedz izvērtējot tās pieņemamību, nedz arī izskatot strīdu pēc būtības, Tiesa uzskata, ka tai tiesvedības stadija neļauj taisīt galīgo spriedumu un ka lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, kā arī jāatliek lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 9. februāra rīkojumu *DEI*/Komisija (T-639/14, nav publicēts, EU:T:2016:77);

2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;

3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]